

Heinrich Rudolph Redecker

**Rector Universitatis Rostochiensis Heinricus Rudolphus Redeker/ I.U.D. P.P. ...
Ad exequias, quas Vir ... Dn. Johannes Quistorpius, S.S. Theol. D. ... Pastor ad
Divum Jacob: ... filiolo suo suavissimo Johanni, Hodie ... paratas cupit, Omnes
Cives Academicos ... invitat**

Rostochi[i]: Kilius, [1667]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776781367>

Druck Freier Zugang

Redeker, H.R.,
in
J. Quistorp.

Rostock. 1667.

46.

109
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HEINRICUS RU-
DOLPHUS *Redeker/*

J. U. D. P. P. Sereniss. Ducis Mechl. Consil.
consistorii Ducalis Assessor;

Ad exequias,

quas

Reverendus, & Excellentissimus

D. N.

JOHANNES
QUISTORPIUS,

S. S. Theol. D. & Profes. celeberr.
nec non Pastor ad Divum Jacob: fideliss:

Amicus & Collega noster venerandus,

filiolo suo suavissimo

JOHANNI,

Hodie hora 12. in aede Jacobeae paratas cupit,

Omnes Cives Academicos officiosè
& amicè invitat.

ROSTOCH, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

Salutem!

Magnum certè & dulce solatium Patri filius bonus est, sed sollicitum & grave, si quid humanitus illi accidat: maximas enim parentibus suis curas & molestias parit, qui in ipso ætatis flore occidit, unde Tragicus quidam, *dubitare se*, ait, *neque dijudicare posse, utrum melius sit progigni liberos mortalibus, aut sterili vita frui*. Istos enim quibus liberi nulli sunt, miseros suo modo prædicamus, & contra illos, qui prolem genuerunt, nihilo sæpè feliciores videmus. Nam si mali fuerint liberi, extrema calamitas est. Rursus si probi evadunt, magnum pariunt malum, affligunt enim genitorem, dum ne quid ignominiosè causentur aut patiantur, metuit. Tantam namque amoris vim, parentum cordibus erga liberos, quibus, *ut Livius Dec. 1. lib. 1. ait*, nihil humano generi est charius, natura indidit, ut liberorum gratiâ, teste Procopio, vel omnia auderent: amant enim liberos, sicut sui aliquid existentes, filii vero amant parentes, ut aliquid ab his existens, unde longis parasangis parentum amor, liberorum amorem superat, quia magis sciunt parentes, quod liberi eis nati sint, quam quod liberi curam, sollicitudinem, & laborem Parentum æstiment. Nam veluti omnis artifex diligit opus suum, & etiam ipsum magis diligit, quam ut ab ipso diligatur opere, ita parentes longe magis liberos suos diligunt, quam ab illis diligi possint. Hujus rationem autem vel ipsa natura suppeditat, quandoquidem, quod in herbis aut arboribus est humor, hoc in hominibus est amor. Sicut enim herbe ex humore nascuntur & crescunt, sic homines per amorem incipiunt & augentur. Humor quidem de radicibus ascendit in herbam, de herba autem non revertitur ad radices, sed sursum transmittitur in semen, amor autem de parentibus descendit in filios, de filiis autem non ita revertitur ad parentes. Hinc vel innumera & in Sacra & in profana

profanâ historiâ, tam impensissimi parentum amoris, exem-
pla legere licet, ut huc illa referre sit impossibile: maximè ta-
men talis paterna ^{sopra} elucet in Regio Propheta Davide 2.
Sam. 12. v. 16, 17. ubi septem dierum spacio pro filii sui inco-
munitate orasse, nec interea temporis edisse quicquam dicitur.
Magno etiam amore Patriarcha Jacobus liberos suos
prosequatur, ut legimus *Genes. 42. v. 36.* & altera illa me-
retrix, de qua *1. R. 3. v. 26.* refertur, quod in contradictorio
illo judicio, coram Salamone, qui superstitem partum dis-
secari & per partes alterutri adjudicari, ut veritatem eliceret,
& veræ matris ac suppositiæ amorem discerneret, decreverat,
materno affectu exardescens, super partu suo, nullatenus
illum permittere voluerit dissecari, ex quo etiam ipse Rex
sapientissimus dijudicare potuit, hanc ipsam, quæ vehe-
mentiore contestabatur amorem, veram filii matrem esse.
Talem affectum mater Tobia junioris, erga patrem ipsius
contestatur *Tob. 5. v. 23.* quando filio suo per egre abeunte, a-
cerbè illacrymans, solamine maximo privari se queritur.
Referunt Historici de Aegæo Athenarum Rege, quod post-
quam filium suum Theseum ut obsidem in Cretam misisset
cum navi quadâ, per omnia nigris ornamentis exstructâ, ipsi
in mandatis dederit, ut si contingeret in agendis eum felicem
sortiri exitum, rediens navi album velum adponeret, amoto
nigro, ut eminus de fortunâ ejus ipsi constare possit. Theseus
autem consilio Ariadnæ de Minotauro victor, mandatorum
paternorum immemor, non amoto velo nigro redierit: quod
ipsum cum Aegæus excelsâ de turri conspexisset, Theseum
filium suum mortuum ratus, ex altâ illâ speculâ in mare se-
dejecerit, quod ipsius de nomine etiam hodiernum Aegæum
dici volunt. Tam luctuosissimo casu ob amorem filii sui et-
iam extinctus est Gordianus Senior, Africae Proconsul, qui,
cum à Pœnis & exercitu adversus Maximinorum crudelita-
tem, Imperator creatus esset, & filium suum à Maximinis cæ-
sum.

sum accepisset, præ inœroris magnitudine clam se in cubiculo suspendit. Tam potens est affectus parentum erga liberos, ut nec verbis exprimi satis possit, nec tam efficaciter ab ullo perpendi, nisi qui & ipse parentis nomen & officium circa liberos expertus fuerit. Unde Socrates inter Ethnicos sapientissimus iudicatus Apollinis oraculo, cum aliquando cum Lamproclo filiolo suo pueriliter lusisset, & ob id ab Alcibiade, graviter deprehensus & vehementer derisus esset. Non est, *dixit*, ut me parentem cum filio rideas immoderatus, qui ignoras parentum in filios affectum, tacebis itaque, donec & ipse liberos genueris, similia tentaturus & fortasse magis puerilia, referente *Æliano lib. 12. d. Var. histor.* Accidit autem sæpius, ut naturalem hunc amorem in cœcum & imprudentem, parentes, præsertim matres convertant, quibus quandoq; tam impotens charitas inest, ut, cum liberis suis omnia felicia cupiant evenire, nimiam indulgentiam teneram eorum ætatem corrumpant, emolliant & in reliqua vita efferam & imbecillam reddant; hinc plerumque fit ut ea de causa & se & liberos suos in miseram animi molestias & angustias, quas postea ægrè satis ferunt, corrigere tamen nesciunt, coniciant; Ideoque Anacharsis interrogatus, quare non daret operam soboli procreanda? Respondit: quia nimis amaturus essem liberos, veluti de illo Stobæus testatur. Non autem addecet tam laxè amorem erga liberos extendere, sed meminisse debent parentes, ita liberos esse procreandos, ut etiam perpendant, his ipsis à reip̄ naturâ, & accipiendi spiritus, & reddendi, eodem momento temporis, legem dici, atque ut mori neminem a solere, qui non vixerit, ita, nec vivere aliquem posse, qui non sit moriturus, monente *Valer. Max. l. 5. c. 10.* Et si humanitas illis quicquam accidere videant, animi dolorem sedare debent, mentemque suam compescere & exemplo Regii Prophetæ luctum suum contrahere. Ille enim filium languentem quidem fleverat, extinctum vero non, cogitans, quod

quod irrecuperabilia nimium lugere, potius nullius operæ
pretium, quam pietatis esset. Meminerint virilis illius in
Spartana fœminâ exempli, quæ, audito, quod filius in prælio
occidisset, ideo, ait, illum genui, ut esset, qui pro patria mori
non timeret. Par huic Livix virtus, majorisque Corneliæ,
sed clariora sunt nomina, quarum prior, ingentis nati & ad
summum spectantis imperium, ut terræ traditus fuit, luctum
mox deposuit, nunquam vero memoriam intermisit, altera
filius multis, imo omnibus amissis, quorum aliquos à populo
interfectos inhumatosque conspexerat, cœteris commise-
rantibus & illius sortem fœmineo more deplorantibus, mise-
ramque vocantibus, non se miseram sed felicem esse respon-
dit, quæ tales filios genuisset. Insignis certè mulier, quæ tota
gravibus fortunæ vulneribus oppressa, inconcussa perman-
sit. Non vero est quod tam acerbè lugeant parentes, præpri-
mis Christiani, si forte ante tempus, liberi vix nati ipsis iterum
eripiantur, Non enim fit ante tempus, quod omni tempore
fieri potest. In omnem ætatem morti patet aditus. Mortales,
ut Anaxagoras olim dicebat, se genuisse liberos, perpendere
debent. Nec est, quod querantur nimium, illos antecessisse
qui sequi potius debuerant. Cum enim in plurimis inordi-
nata sit hominum vita, nullum penitus mors ordinem ob-
servat, & senes decrepiti cunctantur & festinant juvenes,
præcipitant pueri, & infantes, primo de vitæ limine detra-
hantur. Hic tardius licet, ille ocys, hic maturus, ille acer-
bus, nemo non moritur, hæc summa est, ubicunque vero
& qualibet ætatis parte quis perierit, etsi acerbus fuerat,
morte tamen maturuit. Maximè autem dolere existimant
parentes, cum extinctis liberis sibi omnem vitæ dul-
cedinem extinctam esse. Sed nec hoc tanti esse debet, ut
exortum inde dolorem non possint componere. Etiam
dulcissima sæpe offendunt, & charissima impediunt, & preti-
osissima rerum premunt. Dum nati vivunt, parentes illis
vivere

vivere convenit, defunctis illis, sibi vivere possunt. Sapientis est bona de malis elicere, non habent cui timeant, si liberi prædecesserint, mœstiores sint licet, tamē liberiores facti sūt. Si fleturierant moriturum, nascentem quoque flere debuissent, tunc enim mori cœperat, jam verò desit mori. Præterea optimam sortem accipiunt illi, qui in tenerimâ sorte à patribus suis in æterna gaudia præmittuntur, nondum experti mundi hujus angustias & calamitates, quibus oppressi plurimi, unice id exoptant, quod hi etiam sine voto percipiunt. Nam diu vivere est diu peccare, peccata autem ipsam hominum salutem in discrimen vocant. Iniquum proinde esset, si optimam hancce moriendi sortem invidere alicui quisquam vellet, quod ipsum omnes maxime exoptaremus, si nobis penitus constaret quantis miseriis in omni ætate subjecti simus. Beatos itaque & ter felices illos deprædicare possumus, quos Deus ter Maximus tot mundi calamitatibus tam maturè eripit. *Fecit autem hoc ter Optimus Deus, paucos ante dies, secundum suam paternam providentiam, quando ex hisce mundi miseriis suavissimum & charissimum JOHANNEM, Viri plurimum Reverendi atque Excellentissimi, DN. JOHANNIS QUISTORPII. SS. Theol. D. & Prof. celeberr. Pastoris Ecclesiæ Jacobææ fidelissimi, Collegæ & amici nostri æstimatissimi, filiolum, in tenerima ætate, vix natum, at subito denatum, eripuit & subduxit. Cui novello caelestis Sionis civi & incolæ, optimi Parentes, Programmata bocce adornari, abs Nobis honeste, non tamen sine mœrore ingenti petierunt. Natus autem filiulus hisce JOHANNES, itemq; renatus Christo per sacrum Baptisma nuper est, & vix sex à nativitate suâ transactis sub sole septimanis iterum placidè denatus & ἰσάγγελος factus est, presentis hujus anni 19. Junii. Præter caelestem patrem in terris patrem habuit, sed brevi quidem, prænominatum eum D. JOHANNEM QUISTORPIUM SS. Theol. D. & Prof. Excellentiss. Matrem vero verè clarissimâ in præsens autem mœstissimam SOPHIAM Scharffenbergs / fam.*

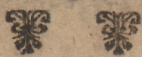
minam omni virtutum feminearum genere decoratissimam. Avus
paternus ipsi fuit Vir pia memoria, Maxime Reverend. & Ex-
cellentissimus D. JOHANNES QUISTORPIUS S.S. Theol.
D. & Profess. Celebrerr. Superintendens & Pastor Marianus fi-
delissimus. Avia vero paterna, Matrona itidem femininis dotibus
instructissima, BARBARA Domans / ex Osnabrugâ West-
phaliæ civitate oriunda. Avus ex parte Matris laudatur Vir
Nobilissimus & Consultissimus DN. NICOLAUS Scharf-
senberg / Urbicæ hujus Reipublicæ Consul gravissimus. Avia
ejus partis fuit Formina Clarissima & honestissima ANNA
Gublen. Hæc Nobilissimis parentibus, ut reliqua majorum
merita & dignitates taceam, filiolus pie defunctus quidem ortum
& generationem suam debuit, sed instar celerissimi viatoris, pa-
rentes suos superstites, quos Deus adhuc multis annis incolumes
conserveat, morte suâ anticipavit, & agni Dei sanguine mundatus
vita celestis brabeum reportavit & Theologiae discipulus alum-
nus declaratus est. Sic autem parentum suorum gaudiis abitu suo quidem
deivexit, & eorum spem conceptam decollavit, sed in æterna gau-
dia receptus non in spe sed ipso opere & actu divini numinis conspe-
ctu de facie ad faciem fruatur. Ibi enim vocabimur & videbimur,
videbimur & amabimus, amabimus & laudabimus, quod erit in
fine, sine fine. Ibi quicquid amabitur aderit, nec desiderabitur quod
non aderit, quicquid ibi erit bonum erit, & summus Deus sum-
mum bonum erit omnino beatissimum, atque certissimum semper.
Ibi autem summum bonum est, ibi est summa felicitas, summa ju-
cunditas, vera libertas, perfecta charitas, æterna securitas & secure
æternitas, ibi est vera lætitia, plena scientia, omnis pulchritudo &
omnis beatitudo. Est ibi pax, bonitas, lux, virtus, gaudia, de-
lectatio, dulcedo, vita perennis, gloria, requies, amor & dulcis con-
cordia. Hic in umbra vivimus, omnia enim quæ sub mundo sunt, um-
bris spectrisque sunt similia & sicut pompa iraducta, primaque æ-
conspicuum præterenti, tam brevem & nos vitam vivimus, quasi so-
mnum fugax. Nulli bonum præteritum esse certa est, sed singulis
diebus

diebus ad mortem ipsi decurrimus. Bulla sumus, Spithamamq; vita
& salillum anima, ut Plautus ait, tenemus, uti herba solstitialis, &
ephemeris dicta, quod ultra diem non durat, sic vita nostra ephemeris
est, saepe: ultra diem nati non vivimus. Uti vasa testacea & fictilia fa-
cillimè comminuuntur, ita vita nostra maxime imbecillis & fragilis
est. Omnes in mundo nati quasi flores in campis sunt, Vita in carne,
flos in saeno est, homo more floris ex occultis & apparet subito in pu-
blico, & statim per mortem retrahitur ad occultum, carnis viridi-
tas nos ostendit, sed ariditas pulveris ab aspectu nos retrahit. Levis-
sima res est, quae hominē extinguit; Bestiola minima nobis insedian-
tur, & parvuli serpentis morfu, aranea ictu nonnunquam perimus.

Quoniam autem moestissimi Parentes filiolum hunc su-
um, in innocentissimā aetate pie defunctum, hodie efferre, &
extremum ipsi amoris officium tribuere destinarunt; Vos Dnn.
Professores, Doctores, verbi divini Ministros, Magistros, Ju-
venes studiosos, & qui praeterea literis, vel ipsi etiam huma-
nitati bene cupitis, quid in hoc luctu facere debeatis, quid ve
Nos hoc programmare velimus, scire credo. Demus proin-
de operam, uti in solatium afflictorum parentum, qui non
tantum inter primos sunt nostri ordinis, sed & in simili ca-
su aliis lubentissime favere & solatio esse solent, hodie hora
12. in aede Jacobaeae frequentes compareamus, filioli hujus fu-
nus honorificā praesentiā cohonestemus, & ~~supra modicā~~ antea
aliquam doloris partem in nos transferamus. Hoc si feceri-
mus, possumus in animum revocare nostrum; plurimis, mor-
tem esse in januis, omnibus in insidiis, singulis, in his animae
induviis. Sic igitur agite *Cives Academici*, & dum in Claris-
simorum Parentum, & totius spectatissimae familiae gratiam,
ad funeris hujus deductionem acceditis, quanta sit vita
hujus instabilitas, serio perpendite.

P. P. Rost. sub Sig. Rect. 23. Junij

Anno 1667.

quod irrecuperabilia nimium lu-
pretium, quam pietatis esset. I
Spartana foemina exempli, quæ, a
occidisset, ideo, ait, illum genui, u
non timeret. Par huic Liviae vir
sed clariora sunt nomina, quarum
summum spectantis imperium, u
mox deposuit, nunquam vero m
filiis multis, imo omnibus amissis
interfectos inhumatosque consp
rantibus & illius sortem foemineo
ramque vocantibus, non se misera
dit, quæ tales filios genuisset. In si
gravibus fortunæ vulneribus opp
fit. Non vero est quod tam acerbè
mis Christiani, si forte ante temp
eripiantur, Non enim fit ante ter
fieri potest. In omnem ætatem mo
ut Anaxagoras olim dicebat, se ger
debent. Nec est, quod querantur
qui sequi potius debuerant. Cun
nata sit hominum vita, nullum p
servat, & senes decrepiti cuncta
præcipitant pueri, & infantes p
huntur. Hic tardius licet, ille ocy
bus, nemo non moritur, hæc sun
& qualibet ætatis parte quis perie
morte tamen maturuit. Maxim
parentes, cum extinctis libe
cedinem extinctam esse. Sed nec
exortum inde dolorem non poss
dulcissima sæpe offendunt, & char
osissima rerum premunt. Dum

nullius operæ
virilis illius in
filius in prælio
pro patria mori
sque Corneliae,
entis nati & ad
tus fuit, luctum
termisit, altera
quos a populo
teris commise
rantibus, mise
m esse respon
ulier, quæ tota
acussa perman
entes, præpri
nati ipsis iteru
omni tempore
tus. Mortales,
s, perpendere
los antecessisse
urimis inordi
s ordinem ob
nant juvenes,
e limine detra
urus, ille acer
bicunque vero
cerbus fuerat,
ere existimant
nem vita dul
lle debet, ut
ere. Etiam
liunt, & preti
parentes illis
vivere

